

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.822 van 29 april 2003
in de zaak A. 49.654/XII-1813.**

In zake : Frank DE BISSCHOP,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. Matthys,
kantoor houdende te Gent,
Sint-Annaplein 34

tegen :

de UNIVERSITEIT GENT.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Frank De Bisschop op 24 december 1992 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 juni 1992 van de raad van bestuur van de Universiteit Gent, waarbij hij met ingang van 1 oktober 1991 als voltijds docent in de faculteit van de geneeskunde gerangschikt wordt en van de beslissing van 29 september 1992 van dezelfde raad van bestuur houdende bevestiging van de eerstgenoemde beslissing, en dit “in de mate waarin deze [beslissingen] de impliciete weigering inhoud[en] om verzoeker te rangschikken als voltijds hoofddocent in de faculteit geneeskunde”;

Gelet op het arrest nr. 96.930 van 26 juni 2001 waarbij de debatten worden heropend en aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag wordt gesteld;

Gezien het arrest nr. 133/2002 van 18 september 2002 van het Arbitragehof;

Gelet op de beschikking van 27 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 april 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. Matthys, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat H. Vermeire, die loco advocaat P. Devers verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. Van Der Gucht;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat voor een samenvatting van de gegevens van de zaak ermee kan worden volstaan te verwijzen naar het arrest nr. 80.048 van 4 mei 1999;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel artikel 181 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap geschonden noemt omdat het universiteitsbestuur in strijd met de aangevoerde decreetsbepaling heeft nagelaten voorafgaandelijk criteria vast te leggen op grond waarvan het kon besluiten over zijn rangschikking tot docent; dat hij in de laatste memorie doet gelden dat het reglement van de raad van bestuur van 19 december 1991 geen criteria bevat omdat er niet wordt verduidelijkt welke maatstaven zouden worden gehanteerd bij het beslissen wie tot docent en wie tot hoofddocent zou kunnen worden gerangschikt en dat het gemotiveerd advies van de faculteit “op geen enkele vooraf door het bestuur voorgeschreven maatstaf [zou] worden uitgebracht”;

Overwegende dat de raad van bestuur op 19 december 1991 de bedoelde criteria voor de Universiteit Gent heeft vastgelegd; dat als zesde criterium de raad van bestuur heeft vastgelegd dat bij hun advies over de rangschikking de faculteiten, de gelijkgestelde organen of de commissie ad hoc rekening houden met de door de raad van bestuur goedgekeurde voorwaarden voor de benoeming of de aanstelling van het zelfstandig academisch personeel; dat de raad van bestuur die voorwaarden eveneens op 19 december 1991 heeft goedgekeurd; dat laatstgenoemd besluit onder meer in een artikel 7 algemene voorwaarden bepaalt en in een artikel 10 de specifieke voorwaarden opsomt voor onder meer de graden van docent en hoofddocent; dat het middel faalt in feite;

Overwegende dat verzoeker in zijn tweede middel als tweede onderdeel de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht;

Overwegende dat dit onderdeel door de Raad van State is verworpen bij arrest nr. 80.048 van 4 mei 1999;

Overwegende dat verzoeker als eerste onderdeel van dit middel de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht;

Overwegende dat in het aanvullend auditoraatsverslag wordt opgemerkt dat verzoeker blijkens zijn toelichting van het tweede onderdeel van het middel de gronden van de bestreden beslissing goed blijkt te kennen, zodat hij geen belang heeft bij het aanvoeren van een gebrek in de formele motivering en dat hij daarenboven geen voordeel kan putten uit een eventuele nietigverklaring op die grond, nu de Raad reeds het middel genomen uit de materiële motiveringsplicht als ongegrond heeft verworpen;

Overwegende dat verzoeker in de laatste memorie louter stelt, “gelet op de evolutie die de beoordeling van dit middel ingevolge het arrest van 4.5.1999 heeft gekend”, “dat het kan volstaan te volharden” in het middelonderdeel; dat verzoeker aldus het auditoraatsverslag niet tegensprekt en geen moeite doet om duidelijk te maken wat een vernietiging op grond van dit middelonderdeel hem nog kan bijbrengen; dat het middelonderdeel niet langer ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert; dat hem grieft dat hij zich als faculteitsgeaggregeerde, wat de hoogste wetenschappelijke graad van het vast benoemd wetenschappelijk personeel is, gelijkgeschakeld ziet met eerstaanwezend assistenten en werkleiders “hoewel de mogelijkheid tot evenwaardige differentiatie door het nieuwe decreet van 12.06.1991 werd geschapen door het ingevoerde onderscheid tussen docent en hoofddocent”, dat aan alle andere faculteiten alle faculteitsgeaggregeerden die er om verzochten wel tot hoofddocent werden gerangschikt en ten derde dat hij, houder van een aggregatie hoger onderwijs aan de faculteit wetenschappen, niet automatisch tot hoofddocent werd gerangschikt terwijl aan de faculteit wetenschappen de voorstellen uitgingen van een automatische rangschikking voor alle houders van een aggregatie zonder nog acht te slaan op het individuele curriculum van de kandidaten;

Overwegende dat verzoeker in de laatste memorie dit middel toelicht door zijn verdiensten op het vlak van het onderwijs en zijn wetenschappelijke verdienste in de verf te zetten; dat die uiteenzetting geen verband houdt met de in het besproken middel aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel; dat zij dan ook niet ter zake doet; dat in zoverre ze verband houdt met de schending van de materiële motiveringsplicht, daarover reeds met gezag van gewijsde door de Raad van State uitspraak is gedaan;

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie refereert aan het arrest nr. 80.048; dat volgens haar in dit arrest wordt uitgelegd waarom verzoeker terecht, gezien vanuit de materiële motiveringsplicht, niet als hoofddocent werd gerangschikt; dat zij het overigens onjuist noemt dat verzoeker als enige faculteitsgeaggregeerde niet als hoofddocent werd gerangschikt, terwijl zij betoogt dat ook in de faculteit wetenschappen alle kandidaat hoofddocenten individueel op hun merites werden beoordeeld;

Overwegende dat verzoeker blijkens de toelichting van het eerste middelonderdeel aanstoot neemt aan de “gelijkschakeling” van faculteitsgeaggregeerden, werkleiders en eerstaanwend assistenten; dat een dergelijke gelijkenschakeling geen automatisme blijkt te zijn; dat immers de bestreden rangschikking van verzoeker steunt op de niet rechtstreeks door verzoeker bestreden beslissing van de raad van bestuur van 19 december 1991 om, ter uitvoering van artikel 181 van het universiteitendecreet, de faculteitsgeaggregeerden en werkleiders toe te staan zich kandidaat te stellen voor rangschikking als docent of als hoofddocent en de eerstaanwend assistenten als docent; dat uit die beslissing al een zekere differentiatie blijkt; dat verzoeker zich niet gegriefd voelt door de mogelijkheid die voor hem bestaat om hoofddocent te worden: integendeel, het is de impliciete weigering van de verwerende partij om hem die graad te verlenen die hij vernietigd wil zien; dat de grief van verzoeker dan zo moet worden begrepen dat hij zich ongelijk behandeld voelt omdat hij als faculteitsgeaggregeerde ingevolge de vastgelegde criteria kan worden gerangschikt in dezelfde graad, docent, die toegankelijk is voor de werkleiders en de eerstaanwend assistenten; dat verzoeker met het alzo begrepen eerste onderdeel van dit middel in wezen kritiek uit op de decretale regeling; dat die regeling immers het onderscheid tussen de leden van het vastbenoemd wetenschappelijk personeel en de leden van het onderwijzend personeel doet verdwijnen en aan het universiteitsbestuur opdraagt te beslissen “over de al dan niet rangschikking van elk lid van het vastbenoemd wetenschappelijk personeel”, dus zowel eerstaanwend

assistenten, werkleiders en faculteitsgeaggregeerden, in één van de nieuwe graden van het academisch personeel, zonder in het decreet dwingende criteria vast te leggen en waarbij de graad van docent hoe dan ook, ook voor eerstaanwezend assistenten en werkleiders, de laagst toe te kennen graad vormt; dat de decreetgever blijkens artikel 181 het universiteitsbestuur ook een “niet rangschikking” toestaat; dat in het artikel voorts ook wordt bepaald dat wanneer het universiteitsbestuur bij de rangschikkingsoperatie aan het gerangschikte personeelslid geen graad toekent, het aldus gerangschikte personeelslid ambtshalve de graad van docent verkrijgt; dat al die vaststellingen tegenspreken wat verzoeker zou willen, namelijk dat de autonomie van het universiteitsbestuur om zijn vast benoemd wetenschappelijk personeel overeenkomstig de hem daartoe door de decreetgever verleende machtiging te rangschikken in één van de nieuwe graden op grond van zelf vooraf vastgelegde criteria, beperkt zou moeten worden door voor zekere categorieën van personeelsleden - in casu de faculteitsgeaggregeerden - de toekenning van de laagste graad van docent in de nieuwe gradenstructuur uit te sluiten of voor de rangschikkingsoperatie een individuele beoordeling van het curriculum van de betrokkenen als criterium uit te sluiten; dat voorts verzoeker niet aantoon, en de Raad niet ziet, waarin de gelijke behandeling van het vast benoemd wetenschappelijk personeel zou zijn miskend door bij de rangschikkingsoperatie de graad van docent of hoofddocent te verlenen aan de hand van dezelfde criteria die gelden voor de benoeming of de aanstelling; dat dan geen schending van het gelijkheidsbeginsel kan worden gezien in de mogelijkheid dat een faculteits-geaggregeerde, als gevolg van een bij veronderstelling deugdelijk gemotiveerde beslissing, zich gerangschikt ziet met de graad van docent en zodoende niet als hoofddocent;

Overwegende dat de loutere bewering dat alle andere faculteitsgeaggregeerden die daarom hebben verzocht als hoofddocent zijn gerangschikt geen schending van het gelijkheidsbeginsel vermag aan te tonen, aangezien bij de bespreking van het tweede middel niet is gebleken dat de rangschikking van verzoeker op een ondeugdelijke beoordeling van de vooraf vastgelegde criteria is gesteund; dat verzoeker overigens ook niet aantoon dat over de rangschikking van “alle [andere] faculteitsgeaggregeerden die erom verzochten” niet op goede gronden zou zijn besloten; dat hij enkel over de faculteitsgeaggregeerden van één bepaalde faculteit beweert dat zij werden gerangschikt zonder onderzoek van hun curriculum, dus zonder dat hun curriculum aan de criteria werden getoetst; dat evenwel bij het onderzoek van het tweede middel niet gebleken is dat de verwerende partij ten opzichte van verzoeker de toepasselijke criteria verkeerd heeft toegepast; dat ook

reeds is overwogen dat verzoeker geen recht op een automatische rangschikking als hoofddocent kan doen gelden; dat verzoeker bijgevolg hoogstens kan doen gelden dat andere personeelsleden in dezelfde omstandigheden mogelijk anders, maar dan onwettig zijn behandeld; dat dit niet als een bewijs van discriminatie ten nadele van verzoeker kan worden aangewend, nu er in de regel geen aanspraak op gelijkheid in de onwettigheid bestaat; dat het middel niet tot de gevraagde nietigverklaring kan leiden;

Overwegende dat het derde middel in geen van zijn onderdelen kan worden aangenomen;

Overwegende dat verzoeker in een vierde middel de schending aanvoert van enige beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel “audi et alteram partem”; dat hij het redelijkheidsbeginsel geschonden acht door de als degradatie aangevoelde gelijkschakeling met de eerstaanwezende assistenten; dat hij de zorgvuldigheid niet in acht genomen weet omdat geen nadere uitleg is verschaft over de redenen waarom hem een rangschikking als hoofddocent is onthouden; dat hij ten slotte de hoorzitting een louter formele procedurestap en een schijnzitting noemt;

Overwegende dat uit het feitenrelaas is gebleken dat verzoeker meermaals de gelegenheid heeft gekregen om zijn argumenten zowel schriftelijk als mondeling uiteen te zetten; dat het middelonderdeel feitelijke grondslag mist in de mate waarin het zou doen gelden dat verzoeker niet gehoord is door de verwerende partij; dat het middel voor het overige blijkt de toelichting die verzoeker geeft samenvalt met hetgeen hij in zijn tweede en derde middel reeds heeft aangevoerd; dat het middel niet wordt aangenomen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig april 2003, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.